

HANA
MAŠKOVÁ

NEVYŽÁDANÁ POŠTA

KAŽDÝ MÁ NĚKoho,
KOMU BY MĚL NAPISAT
„PROMIŇ“

HANA
MAŠKOVÁ

NEVYŽÁDANÁ POŠTA

KAŽDÝ MÁ NĚKoho,
KOMU BY MĚL NAPSAT
„PROMIŇ“

© Hana Mašková, 2026

© Grada Publishing, a.s., 2026

Všem, jichž se to týká

Prolog

Všechny je sleduji. Už se to nedalo vydržet. Poslala jsem jim to.

Kapitola 1.

Michal: Zahořklej vegan

čtvrtek 10. května

„A s tímle jako co?“

„Vyložit, vodtahat, zapojit, co asi? Jsi tu prvně, nebo co to je za dotazy?“

Prvně tu bohužel nebyl.

„Ty krásu, tohle je aparatura pro jedenáct lidí. To budu sám tahat do osmi. Pošli mi sem někoho.“

„Nikoho nemam. A nebuď dramatickej, hrajou až vod desíti, takže to krásně stihneš.“

„Stihnu, ale voptákuju se z toho, Marceli.“

Marcel pokrčil rameny, cvrnknul nedopalek do rohu malého dvorku a zmizel za těžkými vraty vedoucími do klubu. Michal zlostně kopnul do pneumatiky dodávky, která zabírala skoro celý prostor mezi domy. Ještě jednou nakoukl do jejího nákladového prostoru a bezradně se podrbal na čele. Pak zašátral v zadní kapse starých džín, kecnul si na starou plechovou bednu u zdi a ubalil si cigaretu.

Tahat bedny a ve volných chvílích na nich sedět. Bezvadný. To to vopravdu dopracoval. Skoro přesně tam, kde chtěl být, jen těsně vedle. Nechat si nosit, místo nosit. Vytahovat vlastní, ne cizí nástroje. Nemizet z pódia těsně předtím, než se rozsvítí světla, ale vcházet do jejich záře.

Znovu nasál kouř a ostrá bolest mezi prsty ho probrala z le-targie. Cigareta dohořela rychleji, než čekal, a popálila ho. Další

drobná jizva vedle těch ostatních. Moc přemýšlel a moc kouřil. Vstal a seškvařený filtr ostentativně hodil do prázdného popelníku, který nikdo z kuřáků nepoužíval. Všichni si tu se mnou můžete vytrít, ale já nebudu hovado jako vy.

Připravil si skejty a začal na ně nakládat černé bedny s kovovými rohy a stříbrnými cvočky. Tak ukaž, co tam máš. Bicí, kytary, basu, dechy, mikrofony, kabely, stojánky, efekty, vlastní mix, hmm, pánové jsou něco extra, jasně, kouřák od nás by vám nestačil, hele, nemáš tam i vlastní pary? Nemáš? No to se divím. Bych ti je moc rád pověsil a namířil na tu tvoji vydlabanou palici, aby se ti do rána rozpustila.

Když všechno odtahal na stage, vybalil a zapojil, přišel za ním produkční.

„Michale, kluci by už chtěli zvučit.“

„Marceli, ať si kluci políbí vemeno. Šoupu tu s tím, co se dá. Mohli mi přijít helfnout, když jsou tak nadrženy na to hraní.“

„Tak tyhle kapely si už nevybalujou, to si snad nemusíme říkat, od toho tu seš ty.“

„A ty?“

„No já jim objednával pizzu. Ještě vzadu nějaká zbyla, můžeš si dát. Ale asi žádná veganská, sorry.“ Marcel se zasmál s lehkým nádechem debility a zase vypadnul.

Jasně, vokoušu si suchý kůrky, oslí hlavo. Součástí Michalovy vzpoury proti systému, který ho semlel, bylo, že se zřekl živočišných produktů a sprostých slov. A tak jedl a nadával, jak se dalo.

Když měl hotovo, doloudal se na bar a poručil si vodu s citronem. Bez ledu. Výroba ledu je zbytečně energeticky náročná, zvlášť v takovémhle vedru, jaký v klubu panovalo.

„Hele ale nevim, jestli je ten citron v bio kvalitě,“ upozornila ho barmanka Lola. Nemyslela to zle, ale stejně ho to vytočilo. Furt tydle kecý. Hleďte si každej svýho.

„Už mě to vytáčí. Furt tydle kecý. Hleďte si každej svýho.“

„Promiň, já tě nechtěla naštvat. Mám tady domácí jabka, nechceš?“

„Nechci. Mam svojí mrkev.“ Chňapnul po podané skleničce a otočil se na barové židli zády k pultu. Zrovna aby mu před nos nastoupila celá kapela, která se vynořila z šatny. Hlasitě se smáli, poplácávali po zádech a významně zdravili Lolu, která se na ně chichotala jako telátko.

„Chraň tě ruka páně, nechat některýho na tebe hrábnout!“ zasyčel na ni výhružně Michal přes rameno. „Ty maj v hlavě ako-rát čerstvě vyvětráno.“

„Že zrovna ty máš péči,“ řekla uraženě a odkrácěla si pro podpis na pupík. Ještě furt byla naštvaná, že ji odmítnul.

Což o to, hezká byla, malá, drobná, s velkýma očima a dlouhými dredy, ale ne zrovna jeho typ. Některý standardy ještě nechtěl opustit, překročit hranice svého vkusu, i když věděl, že to nejlepší už nedostane. Už to bylo pryč. Tak dlouho čekal, až crème de la crème jeho života slíznul jeho nejlepší kamarád. A on se snažil dělat jakoby nic, jako že si ani nevšimnul, ale časem se mu už s tímhle týpkem a životní křivdou nechtělo vysedávat na pivu. Tak ztratil holku, kámoše i chuť na chlast.

Tyhle drobný ranky pod jeho kůží se nikdy nezacelily, protože se stále plnily novým a novým trpkým hnísem. „Je nějakěj divnej. Takovej zahořklej. Najednou, vid’? Čím to asi. Takovej fajn kluk to bejval, říkali, když si mysleli, že je neslyší. No jak by taky neměl takovouhle příchut’, když byl med v jeho životě nedostatkový zboží.“

Ale Lolu tak hnusně odhánět nemusel. „Nech mě bejt. Nemam zájem,“ asi znělo dost tvrdě. Přitom chtěl říct: „Se mnou bys moc štěstí neudělala, holčičko. Zkus to radši někde jinde. Nechci ti sebou kazit den, ale pohlídám tě, abys nepadla do rukou nějakýho ještě většího blbce.“ Tak to ale neřekl. Bohužel. To už se nedá nic dělat. Mluvit moc neuměl a bavilo ho to čím dál tím

míň. Ať říkal cokoli, ostatní stejně slyšeli, co chtěli. Většinou nějaký bručení a mrmlání a kňučení. Tak ať si rovnou myslí, co je jim libo, on nemusí ještě zbytečně plejtvat kyslíkem.

Lola se vrátila s vyhrnutým tričkem a v odrazu ve skleněných dveřích lednice na nápoje spokojeně zkoumala svůj čerstvý inkoustový úlovek. Mlčky ji pozoroval a bylo mu to líto. Tak moc chtěla něco lepšího, něco extra a výjimečného. Tak jako on. A taky to hledala v šatnách a na pódiích hudebních klubů. Ale chtěla to dostat od těch, co už tenhle prostor zabírali, co se tam roztahovali a kralovali.

On je chtěl všechny vykopnout, vyhnat, vzít si jejich místo a navždycky zamknout. Vydržet tam na výsluní zabarikádovanéj co nejdýl, dokud za pár desítek let nějaký mladý, progresivní hudebníček nevyrazí dveře a neodvezou ho s pietou na zlatým kolečkovým křesle rovnou do síně slávy.

Dopil vodu, s důrazným klapnutím odložil sklenici na bar a odešel zpátky na dvorek. Ubalil si další cigaretu a přemýšlel, jestli do té příští nepřidá něco silnějšího. Prohmatal kapsy a zjistil, že už nic nemá. Teď tu nic nesežene. Musí počkat do večera a koupit si od vyhazovače. Podíval se na hodinky. Ještě nebylo šest. S tím stavěním do osmi trochu přeháněl. V břiše mu zakručelo. S tou mrkví taky přeháněl. Měl už jenom jednu a pro ty pitomý jabka na bar si nepůjde ani za boha. Skočí do města, tady ho teď stejně nepotřebujou. Típnul cígo a vyšel průjezdem na ulici.

Slunce už přepadalo k západu a moc nehrálo. Jako by se vykašlalo na rozdávání sil zrovna takovéhle hnusné díře, jako bylo Ústí. Od řeky foukal studený vítr a přinášel podivný mastný chuchvalec pachů ryb, uhlí a zpocených dělníků. Všechny tyhle věci, co už dávno zmizely, tu ale dál visely v povětří jako historické artefakt.

Toužil se zhluboka nadechnout čerstvého vzduchu, ale to by musel vyběhnout na kopec za městem. Ale k čemu chvíli dejchat

něco lepšího, když se pak člověk musí stejně poslušně vrátit dolů do stoky a všechen ten krásnej kyslík vypustit z plic, ještě než mine ceduli. Čistej vzduch patřil lepším lidem, těm, co si mohli postavit baráky nahoře nad tím vším. Nasávaj ho a ani jim ho nemůžeš ukrást. Vozit jim tak v barelech před vrata smrad z šachet a továren a vypouštět jim ho do opulentních zahrad, kde všechno vypadá neskutečný, až umělý. A pak v noci ty barely zase plnit tím jejich svěžím vzdouškem a dávkovat si ho doma před spaním. Věděl přesně, od kterýho baráku by ten vzduch pumpoval. Od toho, co jim patřil, než o něj fotr přišel. Od toho velkého bílýho s kamennou terasou a dřevěnýma okenicema, co tak lehounce vrzaly, když foukal vítr. Tehdy mu vítr ještě nevadil, přinášel samý krásný vůně. Koláčů, kytěk a opalovacího krému, kterým ho maminka mazala, protože býval bledý dítě. Pak už ale nic z toho nebylo a jeho kůže si musela zvyknout. Teď už byla hnědá jako kůže všech sprostých chlapů dole z města. Jen ty blond vlnitý vlasy mu zůstaly.

Pokračoval zašlými ulicemi, které se mezi sebou proplétaly jak hromada červů. Ruce zabořené v kapsách, občas kopl do kamínku a ten zazvonil o popelnici. Poslouchal, jak která zní. Skladatel podkresu vlastní životní pouti. Došel až k zašlé obchodní promenádě, kde na sebe podniky vrstvily jeden vývěsní štít přes druhý a snažily se přebít konkurenci ne kvalitou, ale cenou. Mnozí tenhle boj už prohráli, ale jejich jména nade dveřmi a zaprášené výlohy tu stále zůstávaly. Kdo by se sem taky hrnul. Někdy bylo těžké poznat, kdo ještě funguje a kdo už to vzdal. Někdy se „Přijdu hned!“ změnilo na věčnost.

Před zeleninou skoro na konci stálo na chodníku zaparkované chladicí nákladní auto. Jeho řidič právě vyložil obří hromadu brambor, zelí, banánů, broskví, citronů, pomerančů, paprik, rajčat, melounů a poslední přepravku cibule a dohadoval se o něčem s majitelkou.

„Dovez jsem to? Dovez. Je to to, co jste si vobjedla? Je. Tak mě to dál nezajímá. Tady mi to podepište, milostivá, a já musím padat. Nemam tu na vás celej den.“

„Říkám vám, že to takhle nepřevezmu.“

„A já vám říkám, že v papírech žádný skládání dozadu nemam.“

„A co s tím teď mam dělat?“

„Jo, to už není moje starost.“

„Vždyť to bych se s tím vláčela do rána a mezitím mi to děcka rozkradou.“

„Dobře, tak já si to podepíšu sám, když s váma není žádná řeč.“

„Udělejte to a objednála jsem od vás naposledy.“

„Žádná škoda, já mam nervy jenom jedny a nenechám se tu buzerovat kdejakou protivnou bábou.“ Naskočil do vozu, prásknul dvířky a zmizel.

„Neřád jeden,“ vyprovodila ho zelinářka.

„Dobřej, co to bylo za idiota? Můžu vám pomoci?“

„Ahoj, Michale, no to bys byl zlatej! Já už jsem poslala všechny domů, musím už zavírat. Měli mi to přivést až zítra, ale on se tu najednou zjevil, vyložil to a nechal mě tu s tím.“

„No jo, idiot. Tak ukažte, kam to mám dát?“ Michal s chutí nakládal pytle, lodny a krabice na rudlák a odvážel je do skladu za krámkem. Tady mu to tahání beden nevadilo. „A kolikátej dneska?“

„Dneska teprve třetí,“ zasmála se žena. Sčítání idiotů byla jejich pravidelná kratochvíle. „A co u tebe?“

„Jedenáct malejch a jeden velkej.“

„Tak to ti můžu jen závidět.“

Stála rozkročená u regálů, ruce sevřené v pěstích opřené v bok na bílé zástěře a ukazovala, co kam složit. Silná, majestátní. Vždycky se zajímala, jak se má, ale tak nějak oprávdicky, ne jen

aby řeč nestála. A on jí ochotně všechno vyprávěl a přitom skládal, opravoval, čistil, sčítal inventuru, co bylo potřeba. Personál tu měla neschopný, ale zbavit se ho nechtěla. „Jsou to moji blbouni, kdopak jinej by je zaměstnal?“

Když měl hotovo, napakovala mu velkou tašku čerstvého ovoce a zeleniny.

„Tumáš, ale prosím tě, až zase přijdeš, dám ti další. Tohle jako revanš za tu pomoc nestačí.“

Poděkoval. Přišlo mu to vhod. Kdyby se cpal bůčkem a točěňákem jako ostatní, vyšlo by ho to levnějc. Rostlinná strava mu trochu lezla do peněz. Zakousl se do šťavnaté broskve a spokojeně se vydal zpět. Rozhodl se to ale vzít druhou stranou přes město, aby se ještě stavil doma a nechal tam vejslužku. Poslouchat v klubu zase ty kecy o kedlubnách vopravdu nepotřebuje.

Došel k ošuntělému přízemnímu domku s fasádou v barvě rozmočené prašné cesty. V kapse vylovil klíč, otočil jím v zámku a ramenem se opřel do dveří, aby povolily. Div, že je babi ještě sama otevře. Měl by s tím něco udělat. Jednou ji tu najde stát na dešti, protože se nedostane domů. Nevěděl, že už teď jí musí pomáhat s otevíráním dveří soused, často už to nezvládl ani děda.

„Haló, jste doma?“

„Jsme. Ahoj.“

„Jenom si sem něco hodim a zase letim. Vem si z toho, co potřebuješ.“

„Děkuju, Míšo. A máš tady nějaký psaní.“

„Jo, to bude zas nějaká blbost. Já se na to kouknu pak.“

„Mám ti to dát nahoru?“

„Prosím tě, tam nechod, ty schody jsou pořád na prd. Zatím čau, babi.“

„Ahoj a přijď brzo.“

Měl by ty schody už konečně srovnat a přidělat zábradlí. Měl by s tím vrškem vůbec už pohnout. Od doby, co se jeho fotr

dostal do problémů, bydlel u prarodičů. Tenkrát tomu ještě příliš nerozuměl, byl čtyřleté děcko a pobyt u babičky mu připadal jako nekonečný prázdniny. Před pár lety se už zdálo neúnosný mačkat se dál v malém pokojíku a obytný kuchyni v přízemí, a tak se pustil do zvelebování tmavé půdy. Místa tam bylo ještě méně než dole. Se svojí vejškou mohl využívat sotva půlku prostoru pod sedlovou střechou sahající až k podlaze, ale konečně to bylo jenom jeho. Na nic lepšího stejně neměl a nechtěl staroušky opustit. Tak aspoň něco. Akorát jak šlo o jeho vlastní projekt, moc času mu nezbyvalo. Čtyři dny v týdnu dělal v klubu, k tomu objížděl festáky jako bedňák, pomáhal kámošům a v zelenině a prarodičům, kterým už docházely síly.

„Uč se, pitomejch hlav je všude kolem dost. Lepší je mít prasu za bolavou hlavu, než za bolavý záda,“ říkaval mu děda, když byl malej. Jo, to byl původní plán. Dobřej plán. A on se snažil, vážně moc. I když nebyl žádný génius od pánaboha. Proseděl nad učebnicemi víc času než ostatní, aby měl alespoň průměrný výsledky, ale nadšení ho neopouštělo. Pamatoval si ten den, kdy ho babička přemlouvala, ať už to zavře a jde si ven zahrát s klukama fočus. On ale odmítl a druhý den napsal test na velkou násobilku nejlépe z celé třídy a učitelka ho přede všemi pochválila. Byla to jedna z nejšťastnějších chvilék jeho života. Často se k ní vracel.

Když pak na učení sám nestačil, nabízel ostatním spolužákům svoje svačiny, ne aby mu dávali opisovat, ale aby mu po škole látku vysvětlili. Na místní základce v dělnické čtvrti to na děti z podobně bídných poměrů platilo. Když se pak ale jako zázrakem dostal na obchodku, kde se setkal s pár bývalými sousedy z velkých domů na kopcích, houska s pár tenkými kolečky salámu už nestačila.

Objevil ale jiný talent. Učitelka ho jednou vyhmátla, jak si pod lavicí píše básničku. Přihlásila ho s ní na recitační soutěž

O veršotepeckou kovadlinku, čímž uchránil celou třídu od nácviku nablblých veršů od dávno obrozeného básníka a rázem byl za hrdinu. Strčili ho do autobusu, odvezli do sousedního města, tam s přehledem porazil všechny předčasně vyspělé dívky i neduživé brýlonoše a vracel se domů jako král.

Později objevil partu starších kluků, kteří seděli v parku, vyřvávali odrhovačky a mlátili do kytar. Ochotně ho naučili to málo, co uměli, a on jim na oplátku psal po nocích texty na zakázku. O nerudným řezníkovi na rohu, o prsatých třetačkách, o rozvařených obědech v jídelně. Psal, zpíval a hrál už líp než jeho učitelé a najednou je nikdo nevyháněl, nikdo jim nenadával. Lidé se scházeli, poslouchali a smáli se. Pak si z úmorných brigád konečně naspořil na vlastní dřevo – krásný, černý, lesklý, ze zastavárny v tý nejšpinavější čtvrti. Po improvizovaným koncertě na náměstí, kterej rozehnali policajti, se stal definitivně bohem. Všechny holky na něj koukaly s obdivem, někteří kluci ho nenáviděli a jiní zas uznale pokyvovali hlavami a plácali ho po zádech. A on hrál a skládal a koncerty přibývaly a lidi chodili a holky šílely a kámoši mizeli a objevovali se noví. A pak jednou přišel fotr a všechno skončilo.

Stál zase před klubem. Z plakátu vedle dveří se na něj tlemila parta debílků, která si od něj dneska nechávala posluhovat a on se zmohl jen na to, aby kopnul do hromady kamínků na silnici.

Kapitola 2.

Max: Peníze jsou to měřítko

čtvrtek 10. května

„Čtvrtek 10. května 9:30 meeting se členy boardu.“ Ale nee... Já na to zapomněl. Díky bohu za ty upomínky. Ale nee... Nejsem doma. Kde to jsem? U ní? U...? Nicol? Že já vůl se nechal ukecat, abych zůstal až do rána. Teď nemám čistou košili. Kde je vůbec ta včerejší? Hledám, hledám. Tak a teď nemám ani ponožky.

„Kotě, do čeho jsem to šlápnul? Tady je něco mokrého.“

„To asi Chanelka udělala loužičku. Spinkali jsme nějak dlouho.“

Debilní Šanelka.

„No a můžeš mi půjčit nějaký ponožky? Tyhle rovnou strčím do sáčku na hovna.“

„Jasně, broučku, mám takový dlouhý natahovací, ty ti budou. S obrázkem, abys měl veselejší den. Koukej, je na nich sushi. Dostala jsem je k Vánocům, protože mám ráda sushi. Nádherný dárek, vid'š? Když tě někdo takhle zná a vystihne.“

Jo, mrtvá ryba tě perfektně vystihuje.

„Jiný nemáš?“

„Ne, vem si tyhle. Jsou moje nejoblíbenější a já ti je půjčím. Takový jako znamení lásky.“

Silonový memento lásky. Spíš memento mori. Neoholenej, ve zmuchlaný košili kráčel na nejdůležitější schůzku tohoto roku v ponožkách cizí holky s motivem nakrájený syrový ryby,

kteřá vypadala jako terč přímo na jeho achilovce. Pomni, žes smrtelný. Pomni, s kým mrháš svým časem. Peníze jsou to měřítko. A tak si zaběhl do toho nejdražšího obchodu, co je cestou, aby si koupil novou adekvátní výstroj.

„Prosím vás, vezmu si tuhle bleděmodrou košili ve slim fit, esko a jedno balení černých ponožek. Ano, ty hedvábné. A mohla byste mi tu košili rovnou vyžehlit?“

„Co prosím?“

„No potřebuju si ji hned vzít a nemůžu mít na břiše ty sklady. Co je na tom k nepochopení?“

„Omlouvám se, ale to my tady neděláme.“

„Támhle vidím napařovací kartáč. Mohla byste ho zapnout?“

„Ten ale používáme jen na vystavené oděvy.“

„A za tisícovku ho použijete i na moji předraženou košili?“

„Za tisíc korun vám ho půjčím a můžete si svoji novou košili z prémiových materiálů napařit sám. Ale jen na dvojku prosím. Na poškození způsobené neodbornou údržbou se reklamace nevztahuje.“

Tak tahle pipina už zejtra do práce nepřijde. Stojím tu jak idiot, sushi se mi roluje dolů a fénuju si košili. Tohle jsem dělal naposledy na vysoký, když jsem se polil vínem deset minut před zkouškou z makra. Tehdy mě ta zápůjčka ale stála jen chvilku muchlování s docentovou asistentkou v kabinetu. Proč tam sakra vlastně měla fén? Zkoušející sice stejně po čuchu poznal i odrůdu toho vína, ale pochválil mě za výběr a cestu za červeným diplomem jsem si nekomplikoval. A otec byl rád. Takže win-win. Pořád je to win-win. Nebo alespoň pro mě. A to tak nějak stačí.

Mrsknul napařovačku na stojan a schválně ji nevypnul. Jen ať má ta čůza taky trochu co na práci. Dneska ho mají na boardu hodnotit. Co z toho asi bude? Mohli by ho povýšit na Head of Department pro celou střední Evropu. Nebo aspoň Slovensko a Maďarsko. Nějak se začít musí. Výsledky by na to měl. Teda

pokud ho nechtějí vyhodit za to, že zbouchnul milenkou generálního a ona to hodila na něj, protože z něj vyrazí vyšší alimenty. To byl podle Maxe zcela relevantní argument a byl dost rád, že ho poslechla. Teda pokud to teď nevyklopila. No uvidíme. Měl ještě patnáct minut.

Maxmilián byl oportunista. On to lišácky zjemňoval na „příležitostník“, když se ho někdo pokusil atakovat tímto označením. Všechny věci ve svém životě dělal ze dvou důvodů – aby byl otec spokojen a aby to jednou už nemusel řešit.

Na střední škole ho fascinovala filozofie, sociologie, psychologie, nové formy umění. Trávil hodiny četbou knih, sledováním experimentálních filmů a návštěvami bizarních výstav, po kterých následovaly vášnivé debaty s Vladěnou. Tedy Ladou, tak jí říkal on.

Byla o rok mladší než on a o věčnost lepší než všichni ostatní. Málokdo si k ní troufl blíž, ale on jí prostě jednou v hospodě přitlačil ke zdi a dramaticky řekl: „Ty mě fascinuješ.“ Ona se jen zasmála a nakráplým hlasem zašeptala něco jako „To mě nepřekvapuje“, a měla ho na kolenou. Navždycky. Tam to začalo. Malý nenápadný třesk, který slyšeli jen oni dva a který stvořil jejich vesmír, tak moc vzdálený tomu normálnímu. Hádala se s ním i vášnivě souhlasila, provokovala ho, pouštěla ho o krok blíž a pak zase ucukla. Byli jako dvě zrcadla proti sobě – oba chtěli mít poslední odraz. Nedokázali přestat. Pustit jeden druhého, ale ani být spolu. „Jsme moc stejní, na to abychom spolu mohli chodit“, plácal tehdy. Taková kravina. A stejně ji nepustil, i když byl s jinou.

Hodiny na ni vydržel civět, objednávat jí Müller Thurgau, dvě deci za dvacet sedm korun. To ještě člověk opil holku za kilo. K tomu krabička lehkejších cigaret. Jakmile se potkali, musela padnout za večer. Připaloval jí jednu za druhou, díval se, jak potahuje, a přivírá přitom oči a děsně ho to bralo. Sám se

snažil vymyslet nějaký neotřelý pohyb, signature move, který by byl jen jeho. Díval se znalecky na hořící špičku cigarety a pak do ní uznale fouknul. Z dnešního pohledu nic moc, ale tehdy to stačilo. Tehdy bylo všechno nějak větší a lepší a skutečnější. Člověk nemusel dřít, dal do toho jen trochu vášně a všechno to letělo. Cestou z baru se zastavit v parku a chvíli se líbat. Ne že by to něco znamenalo, ale prostě proto, že se jim chtělo. Tak jednoduché to bylo.

Ona jediná mu rozuměla. Ona jediná mu byla rovna. Ona jediná byla hodna jeho lásky. Ale zmizela mu dřív, než si to všechno uvědomil. Pár let se pokoušel najít dívku, která by se jí podobala, ale bez úspěchu. Dospěl k názoru, že Lada byla zákeřnou hříčkou přírody, která nasadila laťku ženství zlomyslně vysoko a žádná jiná se jí nemohla dotknout ani konečky prstů, ačkoli je sám v marné snaze bral na ramena a stoupal si na špičky. Lada byla chybovou hláškou, která zasekla všechny jeho emoční procesy. Proto dál fungoval bez nich. Lada zmizela a otec mu řekl: ‚Peníze jsou to měřítko.‘ A to vše změnilo. Nebo se to stalo v opačném pořadí? Nedokázal si na ten moment vzpomenout.

Od té chvíle se ponořil do ekonomie, matematiky a cizích jazyků. Přivydělával si nezáživnými překlady technických návodů, chodil na neplacené stáže do analytických firem a debatoval s odborníky, kteří ho nudili. Nesnažil se udělat dojem na své spolužáky, ti o jeho aktivitách ani nevěděli. Potřeboval vyhrát v závodu, kde si jeho otec už dávno ulil start.

Odmaturoval s vyznamenáním a odjel studovat ekonomii a mezinárodní obchodní právo na to nejlepší místo – London School of Economics and Political Science. Nová země, nové prostředí, noví lidé. Ale pravidelné telefonáty od otce mu připomínaly, co je cílem, kdo to všechno platí a komu se zodpovídá.

Když se vrátil, měl už dost dlouhý životopis na to, aby získal místo ve velké konzultantské společnosti a nemusel tam jen

obsluhovat skartovačku. Uměl se tvářit vážně a důležitě, až měli ostatní pocit, že by si ho měli vyslechnout, i když zrovna stáli u kávovaru. Ten mladík má přece pravdu. To je výborný nápad! Pojdte mi o tom říct něco víc. A najednou seděl v něčí kanceláři a vykládal tam svoje teorie, strategie a koncepty. Smíchal svoji chytrost, citovou zatvrzelost a dávnou mladickou hravost v lahodný koktejl, po kterém začala být sháška. Kolegům sice drhnul na jazyku, ale šéfové se po něm mohli utlouct. Tenhle kluk ví, jak na to. Chce dříť, klidně tu prosedí osmnáct hodin denně, všimli jste si? Všimli si velmi brzy a naložili mu. A on byl rád, protože co jiného taky dělat, když byl člověk stvořen k úspěchu? Minimálně člověk jako on. Když jim ale vystavil účet za svoje přesčasy, ozvalo se skřípání zubů. Ty peníze ale chtěl, protože je potřeboval. Protože peníze jsou to měřítko. Vytáhnul si pár paragrafů, zavolal na pár čísel a za pár dnů odcházel s tučným odstupným rovnou na lepší místo.

Do nové firmy vplul jako žralok do sádek, ale brzy mu vysvětlili, kdo je tu predátor a kdo krmení. Rozevřely se před ním divoké vody mezinárodního byznysu a on musel zadržet dech a co nejrychleji kopat nohama. Už nebyl tím zázračným princem, který kde koho ledabyly ohromí cestou z oběda. Musel se pořádně snažit, házeli mu klacky do cesty, znovu a znovu ho testovali, vraceli ho na start, schválně mu nastavovali nohy a rozvažovali tkaničky, ale on ten závod vždy dokončil. Když to vydržel tři roky, povýšili ho a uspořádali mu večírek plný drahé whisky, doutníků, koksu a polonahých holek. Scéna jak ze špatného žánrového filmu, ale přijal to. Jakoby nic. Jako by mu to imponovalo, protože tohle byl okamžik, od kdy začaly téct prachy. A on je mohl začít utrácet za nesmyslně drahé obleky, auta, večere a reprosoustavy. Aby všem ukázal. Protože peníze jsou to měřítko.

Někdy mu bývalo špatně. Z whisky, doutníků, koksu a levných holek. Ze sebe. To pak ležel doma na tlustém koberci nebo

ve sprše a říkal si: Jednou udělám něco velkého! Jednou změním svět, abych dokázal, že já jsem se vůbec nezměnil. A nebude to skrze odhalování příčin selhání fúzí a akvizic, ale uměním. Jednou stvořím dílo, který řekne všem, že jsem víc než jen nechutnej kariérista, ktorej prcá všechno, co se pohne. Nemusí to ani vědět všichni. Stačí, když se to donese k ní. K Ladě, ať už je kdekoli.

Přál si, ji znovu potkat, ale bál se, že se zjeví bez varování a uvidí ho takhle. Tohle ale přece nebyl on, tohle všechno se dá umýt a vyzvracet. Někde v něm pořád zbylo trochu toho kluka, co žongluje s Marxem a Freudem a přitom si prohlíží její dokonalý tělo, který si nikdy neodvážil vzít. Mohl by třeba natočit film. Tak jak o tom spolu kdysi fantazírovali. Umělecký a přelomový, na který by ona určitě šla. Pochopila by z něj vše, protože když ne ona, tak nikdo a nic by pak už nemělo smysl.

Takovou věc by ale jeho otec nikdy nepřipustil.

„Radši si kup nový auto, než vyhazovat peníze za takový kravinu. Co by tomu řekli lidi. Musíš přece nějak vypadat.“

„Nebo kup auto nám, když máš peněz na rozdávání,“ přisadila si tehdy Renata.

Jasně, jako by měli s tatínkem málo. To bych jí třeba prachama radši obložil barák a zapálil.

Otec měl sice na kontě miliony a rozjetou firmu z divokých porevolučních dob, duchem ale zakrnl v maloměstství, které mu požíralo mozek čím dál víc. Možná se v tom požívání předhánělo s jeho ženou. Renata dokázala rozleptat jakýkoli náznak zdravého rozumu a dobrého vkusu. Kšeftovat ale uměl. Max by to dokázal elegantněji, měl spoustu nápadů, ale otec trval na tom, že si musí budovat vlastní kariéru, aby nedělal ostudu a do kšeftu mu nepoleze. Samozřejmě, nechával si to pro miláčka Olího. Bratříček sice duchem moc nevládne, ale má tu správnou maminku, která vždycky připomene, že její syn je ten pravý, ten vyvolený, na kterého všechno čeká a kterého není třeba uklidit

na školu někam hodně daleko, aby se ideálně ani nevrátil. Bohužel Max se vrátil.

Teď se opíral o světle šedou zeď v nekonečné chodbě lemované skleněnými dveřmi jejich firmy sídlící v moderní budově uprostřed Prahy. Již dávno se přesvědčil, že stěna nebarví a klidně si na ní může chvíli pohovět i v prvotřídním obleku. Židle tu žádné nebyly. „Čas běží a my také,“ stálo v záhlaví jeho vizitky. Čekal, až si ho zavolají. Nevěděl, o čem chtějí mluvit, ale nebyl nervózní.

Byl pohotový a dokázal se rychle zorientovat v každé situaci. Adrenalinové sporty ho nikdy nelákaly, největším vzrušením pro něj byla jeho práce. A soupeřem byla nejen konkurence, ale i kolegové, nadřízení, dokonce i klienti. Chtěl zvítězit nad všemi. Dokázat, že je nejlepší.

Dveře vedle něj se otevřely a vykoukla z nich oholená hlava vedoucího jejich sekce. „Čau, pojď dál. Už můžem.“

Ač bylo Maxovi třicet dva, vždy mu zvedlo sebevědomí, když se ocitl v místnosti s muži, kteří měli na hlavě méně vlasů než on. V téhle budově se mu to dařilo prakticky všude. V nevědomém gestu si prohrábl černou patku a vstoupil.

„Maxi, jak se dnes máte?“ To, co se nejprve zdálo jako podaná ruka, se změnilo v posunek, který ho měl nasměrovat ke konkrétní židli. Ředitel jejich pobočky, zvaný Starej, nebyl moc kontaktní typ.

„Výborně, děkuji,“ ujistil ho Max a přejel si rukou po nové košili.

„Měli jsme vás tu dnes hodnotit, ale to si myslím, není potřeba. Všichni vaši práci a schopnosti známe.“ Tři další muži okolo stolu synchronizovaně pokývali hlavami. „Chceme tu s vámi probrat něco jiného. Ozvali se nám naši kolegové z americké pobočky, že za nimi přišel nový klient, který před časem učinil nákup na první pohled zdravé firmy, ale nyní začínají vyplouvat na

povrch určité nepříjemnosti, jak bych tak řekl. Ekonomika toho podniku není tak čistá, jak si mysleli, a navíc hrozí i budoucí právní spory. Ptáte se, proč to máte řešit právě vy? Jsou tam vazby na firmy, na kterých jste už pracoval, takže by vám to mohlo pomoci. Navíc pokud se nepletu, projevil jste zájem o přesun na jinou pobočku. Je to práce minimálně na rok se stěhováním do Los Angeles. Odlet do týdne. Podklady k tomu už máte na stole. Pokud to dokážete, bude se o vás mluvit.“

Věta ‚Máte pár dní na rozmyšlenou,‘ nepadla. O čem by se měl taky rozmyšlet? Lidé jako on nebyli vázáni ničím kromě odanosti své práci. Odletí, nebo tu nemá co dělat.

V kanceláři na jeho stole ležel štos dokumentů, který by Šanclku i s jejím slabým močovým měchýřem spolehlivě rozdrtil. Vzal do rukou první složku a začal ji pozorně pročitat. Byl odhodlán tu sedět, dokud si vše neprojde. Úplně vespod ležela bílá tvrdá obálka s jeho jménem.

Po čtrnácti hodinách usilovného čtení a zapisování poznámek byl sotva v polovině. Nutně se potřeboval natáhnout, ale změkčilosti jako gauče u nich ve firmě nevedli. Na vizitce měl přece ‚čas běží‘, ne ‚leží‘. Vzal do ruky telefon a objednal si taxík a ohromnou hromadu pečeného masa s nakládanou zeleninou. Měla by dorazit k němu domů ve stejný čas jako on.

Ze skříně vyhrabal velkou látkovou nákupní tašku a začal do ní skládat dosud neotevřené šanony. Nakonec zbyla na stole velká bílá obálka. Uprostřed přemýšlení, co by v ní asi mohlo být – vždy se to snažil napřed uhodnout – ho vyrušila zpráva, že auto čeká dole. Rychle obálku zastrčil do tašky, z šuplíku vytáhl lahvičku s parfémem a několikrát na sebe stříkl. Ne, že by mu záleželo na taxikářích a nechtěl je obtěžovat svým oděrem, spíš nechtěl páchnout jako oni. Být vždy lepší.

Doma ho čekal naklizený byt. Dneska tu byla paní na úklid. Vždycky ji zval na čtvrtek večer. Ten den chodíval domů dřív,

aby ji zastihl a prohodil s ní pár slov. Nevědomá náhoda, říkával si nejdřív. Pěkná blbost. Nevědomá náhoda je totální kravina, seznal později. Ale nechal to tak, nepátral, proč to dělá. Bylo mu s ní dobře. Rázná žena v letech, která akurátně dbala na pořádek, moc nemluvila, ale otázky, které pokládala, byly vždy ty, na které potřeboval odpovědět, a které mu nikdo jiný nedával. Třeba ‚Jak se cítíte?‘, ‚Jste v pořádku?‘, ‚Nechybí vám nic?‘, ‚Udělalo vám dnes něco radost?‘.

Ted' už tu ale nebyla. Přišel příliš pozdě. Ve chvíli, kdy se zul, zazvonila dole hromada masa s nakládanou zeleninou. Dorazila přesně, jak předpokládal. Akorát se tedy ještě neměl zouvat. To byl úplně zbytečný krok. Ted' hledal nějaké pantofle, ve kterých by přeběhl k výtahu, aby se nemusel znovu soukat do polobotek, které si nezasloužily sešlapování opatku.

Uprostřed obývacího pokoje se pak obložil masem a šanony. Sedm krát sedm metrů. Dokonalý čtverec pro dokonalého muže. Kostí házel do koše u kuchyňské linky, ale většinou se netrefil. Některé grafy zůstaly omaštěné, pár tabulek promočily stopy láku. Zběsile četl dál a dál. V půl páté usnul na předposledním šanonu. Ráno se probudí s otlačeným kolečkem na pravé líci.

Kapitola 3.

Adina: Zvědavost se odkládá pro můj nezájem

čtvrtek 10. května

První ostré paprsky květnového slunce zalévaly prašné cesty sadového okruhu kolem plzeňského náměstí. Stromy se ještě oklepávaly z nočního chladu a připravovaly se na nápor nečekaně horkého dne. Řeka pod okny se ztrácela v hlubokém kamenném korytu a její klidný proud sem tam narušil jen nahozený vlasec osamocené rybáře.

Do tohoto učebnicového příkladu dokonalého rána vstoupila třicetiletá Adina v lehkých světle zelených šatech, které se při běhu po schodech třepaly za jejími lýtky jako hejno motýlů. Snažila se našlapovat zlehka, aby její nové béžové sandály příliš neklapaly po chodbě. Ještě by vykoukla nějaká sousedka, kterou by zajímalo, jak se dnes má. A to ona zatím nevěděla. Vše se mělo rozhodnout teprve za chvíli. Kdyby tušila, že se dnes započne řetězec událostí, u kterých bude dlouho hodnotit, zda o ně vlastně stála, či nikoli, sousedka by jí byla úplně šumafuk.

Vyběhla z domu, prošla kolem fontány, schovala se pod koruny vysokých kaštanů, užívala si jejich vůni a na rukou se jí dělala husí kůže, když na ni občas z listů kápala pozapomenutá kapka deště. Ráda míjela velké výkladní skříně obchodů a restaurací, ve kterých mohla nenápadně pozorovat, jak jí vlají dlouhé vlnité

rezavé vlasy. Zastavila se na konci parku před malým bistroem a nervózně položila dlaň na kliku. Teď.

„Dobré ráno.“

„Dobré ráno, co to bude?“

„Musím to říkat? Vždyť už to přece znáte.“

„Takže jako vždy. Latté bez artu. Pokud nebudeme mít mléko, kávu nebo zapnutý kávovar, tak ledový čaj. K jídlu jeden ředkvičkový sendvič, pokud nebude, tak vanilkovou rolku z prostředku pekárny, bez okrajů.“

„Ano. Takže co budu mít dnes k snídani?“ Srdce, proměněné v nervózní žabku před závodem trojskokanů, jí poskakovalo sem tam.

„Dnes je váš šťastný den. Bude to latté a ředkvičky,“ usmál se kavárník, který doufal, že svou odpovědí nasměroval tuto neurotickou bárku do klidných vod.

„To je nádhera,“ blaženě vydechla a odplula k vysokému stolu u velkého okna. Tak tedy dnešek bude krásný den. Je rozhodnuto. Podepřela si hlavu v dlaních, culila se na lidi s psíky u kašny, kinklala nohama a máchala je v neviditelném potoce vinoucím se pod stolem.

Těšila se, jaký výjev dnes objeví ve svém hrnku. Tomu milému baristovi, ani žádnému jinému, nedávala prostor pro předvedení jeho uměleckých schopností při vytváření srdíček, květinek a labutí z mléčné pěny. „Prostě to tam nalejte,“ říkala jim. Popíjení kávy si přetvořila ve věštecký rituál kombinující čtení z kávové sedliny a Rorschachových skvrn.

Milý barista se objevil za jejími zády a zdvořile si odkašlal, aby zákazníci nepolekal a ona mu – zase – nevyrazila plný táč z ruky. Pomalu pootočila hlavu, usmála se a téměř neznatelně přikývla na znamení, že o něm ví a nebude se hýbat. Opatrně před ní položil talířek s chlebem a velký bleděmodrý šálek z masivního porcelánu. Servis se zdařil a obsluha se s úlevou odplížila.

Adina zastrkala špičkami ukazováčků kolečka ředkviček na své místo mezi chleby, aby nevzhledně nevyčuhovaly přes okraj a zadívala se do hrnku. Dneska tam bylo něco jako otazník s velkou černou dírou místo tečky. Zadumaně si nad tímto výjevem odfrkla a pro jistotu ho vyfotila, kdyby o něm chtěla přemýšlet později. Pak se poprvé napila a celou snídani snědla přesně za dvanáct minut.

Při odchodu z kavárny ucítila povědomou vůni. Byl to parfém, který měl na sobě muž sedící u dveří. Stejný používal její bývalý – Richard. Richard byl přesně její typ, jak řekla její kamarádka: „vysokej, snědej a úplně blbej“. Respektive inteligentní byl, ale emočně projel jejím srdcem jako kombajn zaječím pelechem. Byl to automobilový závodník, se kterým se seznámila, když před lety trávila léto na jihu Francie, dělala modelku a jeden víkend vzala jako brigádu kladení věnců na krk vítězů oblastní rally. Zahořel k ní láskou, která byla stejně impulzivní jako jeho způsob jízdy. Nabídl jí rozkoš svého vypracovaného těla a kočovný život dle rozpisu závodů. Na to první přistoupila, na to druhé už ne. Občas se ale v jejím životě zjevoval. Buď zatroubil před jejím domem a zaskočil na krátkou návštěvu nebo se kolem ní mihnul v podobě oděru cizího muže, specifického skřípění brzd někde za rohem či povědomých hodinek vykukujících z neznámého rukávu. Byl jistotou bez budoucnosti. Proto si ho nechávala.

V půl deváté stála před svým malým krámkem v boční uličce za náměstím a odemykala jeho dveře s ozdobnou zlacenou klikou. Prodávала tu oblečení, boty, šperky a kabelky.

Ne jen tak ledajaké. Malé značky z Francie, Itálie, Španělska. Ruční práce, limitované edice, mnohé z nich ani neměly vlastní e-shopy. Bylo těžké se k nim dostat, když je člověk neznal. Adina ale v tomhle uměla vytěžit svoji dávnou kariéru modelky. Když pochopila, že věk není jen číslo, rozhodla se značkám nabídnout místo těla svoji hlavu. Prohloubila kontakty a získala

nové. Přesvědčila obchodní zástupce, že dodávat zboží do jejího obchůdku v nějaké bohem zapomenuté zemi východního bloku je sice nevytrhne, ale také není důvod tuto myšlenku hned zavrhovat. Vzala našetřené peníze a menší kapitál z tátova servisu a pustila se do podnikání.

Osobně jezdila vybírat z nových kolekcí. Prohlížela, zkoušela, nechala si předvádět a pak objednávala. „Ta se má, světoběžnice“, říkali si ostatní, ale pro ni byly tyhle služební cesty utrpením. Tolik variant toho, co by se mohlo pokazit. Co by se mohlo zpozdít, zapomenout, kde se ztratit, kde se spálit. Vybudovala si proto alespoň systém hotelů, kaváren a uliček, které pravidelně navštěvovala a upínala se k nim při každé cestě.

Přivázela zboží, které bylo ne jen drahé, ale i exkluzivní, lákalo davы zvědavců před její výlohu, ale dovnitř si za ním trouflo jen pár z nich. Tito vyvolení však tvořili stabilní základnu pro její živobytí i život. Chodily sem smutné paničky, kterým manželé záplatovali opuštěná srdce kreditními kartami; ambiciózní ženy, které se o sebe uměly postarat a chtěly si dopřát za své úsilí to nejlepší; maminky, které potajmu škudlily, aby si jednou za rok mohly pořídit jednu z jejích vyhlášených podprsenek. Obzvláště ráda měla jednu starší dámu, která k ní chodila pravidelně každý měsíc, prohodila s ní vždy pár slov o životě, dodala jí alespoň na pár hodin neobvyklý pocit klidu a pak si pokaždé odnesla ten nejextravagantnější kousek, který právě dorazil.

Naopak neměla ráda zuřivé ženy v bílých teplákovkách, které se freneticky přehrabovaly úhlednými komínky jejího zboží a žádaly trička a péřové bundy s „nějakým velkým logem“, protože proč jinak by za to přece platily takové nehorázné peníze.

Byl čtvrtek, a to znamenalo večeři u jejího táty.

Melancholický profesor lingvistiky čím dál méně opouštěl svůj rozlehlý starobylý byt, který intenzivně vycpával dalšími a dalšími knihami, a budoval tím neprostupnou pevnost vůči